

Kristi himmelfart i Grindsted

257 Vaj nu, Dannebrog, på voven

264 Herre Jesus, du, som troner

258 Vil natten nu vige

...

235 Verdens igenfødelse

Nadver: 321 O kristelighed

251 Jesus, himmelfaren

”Hvordan ved jeg, at jeg er et menneske?” Drengen Andreas stiller dette eftertænksomme spørgsmål til sin klasselærer.

Vi er i en skoleklasse, for snart en række årtier siden. Læreren vil gerne skærpe elevernes evne til at drage følgeslutninger, og han har derfor skrevet følgende på tavlen:

1) *Alle mennesker er dødelige*

2) *jeg er et menneske*

3) *Altså: jeg er dødelig*

Læreren har derpå vendt sig ud imod klassen og spurgt eleverne, hvad det så vil sige? Først bliver alle stille, men så spørger Andreas, en af eleverne, med klar stemme: Hvordan ved jeg, at jeg er et menneske?

Klassen bryder nu ud i latter, selv den ellers strenge lærer. For hans vedkommende kun en kort stund, for han kan ikke lade være med læreragtigt at replicere og sige: Andreas, du er et æsel¹.

Altså er jeg dødelig

Denne scene i en skoleklasse og replikskiftet er hentet fra den græsk-svenske forfatter Theodor Kallifatides' roman *En falden Engel*.

---

¹ Theodor Kallifatides, *En falden engel*, Rosinante 1983, 13ff.

Lærerens gensvar lader vi ligge - det om æslet, idet det svar er både dumt og ligegyldigt. Men drengen Andreas' refleksion og spørgsmål: Hvordan ved jeg, at jeg er et menneske? er et både godt og opløftende spørgsmål.

Hvordan ved jeg, at jeg er et menneske?

Svaret kunne lyde: Du ligner en sådan. Du er en homo sapiens.

Svaret kunne også være: Det lærer livet dig. Det kommer du til at mærke på din krop og i dit liv i verden sammen med andre. Det menneskelige vilkår er, at vi fødes og at vi dør. Af jord er vi kommet og til jord skal vi blive. Vi har alle en død til gode, og vi undgår ikke at måtte tage afsked med dem, vi holder af og at sidde i dødens mørke skygge. Den erfaring gør ethvert menneske.

Men drengen Andreas' spørgsmål er i sammenhængen godt, fordi det på den ene side går med på lærerens anliggende, at lære eleverne at drage følgeslutninger, men samtidig rummer hans spørgsmål også en opstand mod følgeslutningernes resultat.

I spørgsmålet: hvordan ved jeg, at jeg er et menneske, ligger der - sådan hører jeg det - gemt et andet spørgsmål nemlig spørgsmålet: Er der ikke er andet og mere at sige om os mennesker end, at vi er dødelige væsener, skabninger på vej mod en grav.

Himmelfart som nærvær

Vi fejrer i dag Jesu himmelfart, og man kan sige, at netop Jesu himmelfart viser en anden vej.

Der er ganske vist også tale om en afsked. Jesus forlader apostlene, bliver løftet op til himlen og hjem til sin far.

Men bevægelsen er en anden, og det er en afsked, som kaster et andet lys over vores liv og liv med hinanden, end det, at vi skal dø.

Menneskeliv, død, støv og jord hører sammen. Men allerede påskemorgen med Kristi opstandelse fra de døde, får denne uundgåelighed i vores tilværelse ikke længere lov til at stå alene. Og nu Kristi Himmelfarts dag bliver denne bevægelse og dette håb understreget

Kunstneren Stig Weyes skildringer af netop Kristi Himmelfart her i kirken illustrerer for mig at se dette:

Det lille Kristi himmelfartsbillede i Grindstedbekendelsen (s.58): Kristus står endnu på jorden, men han er klar til "take off". Han står i den blå cirkel, med udstrakte hænder, midt i en velsignelsesgestus, og venter blot på at englenerne løfter ham op til himmels.

Kristi himmelfart er tydeligvis ikke en sørgmodig afsked, men den er et løft af en mand, hvis velsignelse, idet han løftes, skinner som en sol ud over hele jorden. Her er han: manden på guldbaggrunden, Herren, herre over himmel og jord, som lyser sin velsignelse ud over alle.

Og i den anden, *Svededugens himmelfart* (s.133), som er at finde på prædikestolen, har englenerne løftet den himmelfarne op, mens hans disciple står på jorden, og de følger ham med øjnene.

Men heller ikke her er det afskeden, som fylder. For på jorden, på bjerget ses hans fodaftryk, og Kristus selv på vej mod himlen er ikke skildret i helfigur, men han er repræsenteret ved Veronikas svededug.

Er Kristus himmelfaren, så er han dog aldrig fjern. Han har sat sine spor og aftryk i verden. Han lever i sit ord og i sin Ånd.

Kristi himmelfart er således med til at understrege rækkevidden af Guds kærlighed og nåde. Hans velsignelse lyser ud over den ganske jord og selv ind i jordens mørkeste sprækker.

Og som salmisten i dag i Det gamle Testamente opfordrer os til, så er der derfor også al god grund til fra øst til vest, at vi takker og priser Gud: "Lovpris, I herrens tjenere, lovpris Herrens navn. Lovet være Herrens navn fra nu af og til evig tid."

At leve under Guds velsignelse

Den himmelfarnes lys over vores liv, velsignelsens lys, ændrer for så vidt ikke på det menneskelige grundvilkår, og lærerens følgeslutninger:

1) *Alle mennesker er dødelige*

2) *jeg er et menneske*

3) *Altså: jeg er dødelig.*

Men vi skal alligevel lytte til evangelisten Lukas skildring af disciplenes reaktion på Kristi himmelfart.

Evangelisten fortæller, hvordan Jesus tog disciplene med udenfor byen, og hvordan han med løftede hænder velsigner dem, mens han bliver løftet til himlen. Disciplenes reaktion på denne hændelse er, skriver Lukas: *De tilbad ham, og fyldt*

med glæde vendte de tilbage til jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

Disciplene går glade fra himmelfarten. Det er ikke sorgen, det vemodige i afskeden, som fylder dem, men det er glæden. De går nemlig afsted under den himmelfarnes velsignelse.

De går afsted, takker og priser Gud, og venter nu som vi på pinse, på det endegyldige mod – modet til at gå ud i verden for at døbe og lære.

Kristi himmelfart er optakt til pinse, og begge helligdage understreger, at Jesu liv, hans ord og Ånd, har noget for sig over alt og til alle tider. Ja, de er lys over vores liv og fællesskab med hinanden.

Sol og lyngblomsterne

Alle mennesker er dødelige, og vi er kun skrøbelige mennesker. En bevidsthed herom kan nok besinde os på det ansvar, vi er givet: Vi skal værne om livet, og vi skal bestræbe os på at efterlade jorden på bedste vis til de kommende generationer.

Men her i kirken bliver der imidlertid sagt andet og mere end det. Vi får her også altid at vide, at vi midt i al vores skrøbelighed, på trods af alle vores synder, tør håbe på vores synders forladelse. Vi lever under Guds velsignelse. Han lyser fortsat sin nåde og fred over os.

Drengen Andreas havde således ret i at spørge, hvordan ved jeg, at jeg er et menneske? Godt spurgt, for følgeslutningen: Du er et menneske, fordi du skal dø, er forenklet. Du er derimod først og sidst et menneske, fordi dit liv er en gave, og fordi du som Guds elskede barn går i verden som velsignet.

Altærtæppet, som i dag tages i brug, og som frivillige her ved kirken har syet på i de sidste par år, vidner for mig om dette. Med symbolerne livstræet, den hellige stad og den stærke sol bekræftes vi i dette håb, og med lyngblomsterne i den brune cirkel omkring solen, så mindes vi om – ja så står det tydeligt og klart, at det kristne håb også gælder det folk, som bor på heden, ja det gælder lige her - her hos os.

Det er sandt, hvad allerede profeten Esajas skrev i Det gamle Testamente: Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land. (Es 9,1).

Den himmelfarne, han Kristus lyser for os.

I Jesu navn. Amen.